

90-0

L 20

Dzimtā zeme

1

9

3

3

Izd. „DZIMTĀ ZEME“

St-35.22LK (P) (A)

L. K. R.

Tirdzniecības A./S.

Latvijas Kokvilnas Ražojumi

Rīgā, Herdera lauk. 1

Tālrūnis 3533

Latv. 0304055576
VALSTS BIBLIOTĒKA
90-12.055
pārb. 23.11.2004. J.O.
pārb. 6.06.2004 J.O.

Visāda veida
kokvilnas audumi un dzijas

90-0
L 20

DZIMTĀ ZEME

VIENREIZĒJS IZDEVUMS VALSTS DZĪVEI

Imanta nevaids miris!

Ir mūsu dzīvē daži gaiši brīži, kad tinte un papīrs liekas pārāk pelēkas, pārāk banālas lietas, lai caur viņām runātu, lai izteiktu savas domas un vēlējumus. Un mūsu nesenās pagātnes varonīgo atbrīvošanas cīņu laikmets ir viens no tiem. Atceroties šīs izmisuma pilnās cīņas, itkā gribētos uzplēst vecās rētas, lai viņas no jauna asiņo — lai atdzimst, atjaunojas tie ugunīgie vārdi, kas 15 gadus atpakaļ deva drosmi latvju dēliem cīņā iet un brīvu valsti sev iekarot, bet kas tagad ikdienas saulē un vējos izbālējusi. Un visu šo cīņu vainagojums bija tad, kad valsts bija iztīrīta no svešām varām, kad lielvalstis, kas ar saprotamu interesi vēroja mazās Latvijas cīņas dēļ neatkarības, atzina, ka latvju tauta ir pietiekoši pierādījusi savu gribu būt kungiem savā dzimtajā zemē un pašiem sev likumus rakstīt; atzina, ka latvju tauta būs krietni saimnieki savā valstī, un ar godu ievada mūs kā pilntiesīgu locekli pasaules tautu saimē. Šai dienai ir nevien liela starptautiska nozīme, bet arī pietiekoši svarīga mūsu tautas dzīvē. Tas deva mums jaunu sparū, cerības un jūsmu mūsu grūtajās cīņās nomocītās sirdīs. Ta bija pirmā atmaksa, pirmā pateicība par iepriekš veikto darbu.

Tamdēļ šis varonīgais atbrīvošanas cīņu laikmets ir vienīgi īstie un patiesie valsts svētki. Svētki, kuŗos mums nākas raidīt pateicības lūgšanas mūsu kritušiem brāļiem — tiem svētiem mocekļiem, kas gāja cīņā par savas valsts brīvību.

Bet, diemžēl, jānāk pie slēdziena, ka šie svētki latvju tautā nav populāri, lielum lielais vairums viņus svin bez īstas sajūsmas, bez patiesa prieka. Un šķiet, ja mēs vēl kādu gadu desmitu iesim tādā pašā virzienā, viņi pavisam izzudīs Kamdēļ tas tā? Kādi iemesli ir tam, ka gribam aizmirst dienu, kuŗā tika pasludināta mūsu galīgā uzvara pār sarkano un melno svešnieku varām.

Bet ir tam savi iemesli, pie tam dziļi un ļoti raksturīgi iemesli. —

Vispirmā kārtā jāsaka, ka mūsu dienās zūd nevien latviskā pašapziņa, bet arī katra sajēga par valstiskumu vispāri. Ar katru dienu jo vairāk mums tagad nākas runāt par valsts nodevību, par viņas nomelnošanu un graušanu, nekā par viņas zelšanu un viņas goda aizstāvēšanu. Mēs esam spiesti vienā laikā tagad runāt par valsts atzišanu, par valsts noliegšanu un nicināšanu. Jo tautā iesakņojas nevien tādas lietas, kā pēc latvju dēlu asinīm alkstošais kommūnisms, bet gan vēl tādas nemorālistiskas īpašības, kā korupcija, valsts izmantošana, pilsonisko pienākumu apziņas pagrimšana u. t. t. Pie mums valsts labi sen jau nav vairs ideāls, bet gan izsūkšanas un izmantošanas objekts. Pie mums valsts ir pārvērtusies par slaucāmo govī, kuŗu daudzi domā turēt tikai līdz tam laikam, kamēr tā spēj kautko sniegt. Un kad tā vairs nespēj, — ar mierīgu sirdi to vedīs uz tirgu pārdot!

Un, diemžēl, šī pārdošana jau sākas tagad! Savu valsti un zemi mēs esam pārvērtuši par iebraucāmo vietu dažādiem internacionāliem dienderiem. Pie mums ar laipnu atļauju viesojas dažādi monarķistu kazāku koŗi, kuŗus jūsmīgi uzņem un pavada gandrīz visas mūsu mazākuma tautības, kuŗu vairums vēl godbijībā noņem cepures veco ķeizara bilžu priekšā un klusībā dūdo: „Dievs, sargi ķeizaru...“. Mūsu nacionālā opera ir pārvērsta par dažādu, mūzikālā ziņā, diezgan zemi stāvošu internacionālistu „Eldorado“, kas smaidīdami sev līdzī aizved krietnu krājumu latvju valūtas. Dažādiem valsts nodevējiem un zaimotājiem mēs atļaujam apgānīt pat savu svētāko vietu, kas mums vēl ir — savus Brāļu kapus. Ir dienas, kad tur brīvi plandās sarkani, latvju asinīm piesūkušies karogi, kuŗus iznīcinot un padzenot paši šie kritušo cīnītāju kapi radās. Jo dienas, jo

vairāk neticībā nokaras latvim galva, jo viņam trūkst naudas — tā aizgājusi dažādos nodokļos un izdalīta sveštautiešiem. Varētu vēl simtiem šeit piemēru pievest, bet lai paliek.

Un tamdēļ nav arī jābrīnās, ka tautā zūd sajēga pareizi novērtēt aizgājušo varoņlaikmetu. Ne pie patreizējiem apstākļiem ir jābrīnās par to. Un varbūt pēc nedaudz gadiem nebūs jābrīnās, ka lielum lielā tauta savus varoņus aizmirsīs pavisam.

Tā nav utopija, bet, diemžēl, bēdīgs fakts, jo viss valstiskais zūd un pretvalstiskās tieksmes aug. Un līdzī tam zūd apgarotība dzimtenes mīlestībā, bet toties garīga izvirtība un deģenerācija aug augumā. Mums taču nav vairs dzimtenes, kā mūsu svētāko ilgu sasnieguma un piepildījuma, pār kuŗu augstāk stāv vienīgi Dievs! Par to mēs varam pārliecināties šo garīgo kļaidoņu komūnistu mītiņos, kur atskan saucieni: nost Latviju! lai dzīvo S. P. R. S.! Atskan aicinājumi uz asins kauju u. t. t.

Bet... šaīns krēslas, šaīns neziņas stundās, kas ap mums pamazām sabiez sarkanā naktī — krājas un briest naidis, naidis pret sarkano Maskavas kalpu perināto nodevību, naidis pret visiem valsts zaimotājiem un viņas izsūcējiem un izmantotājiem!

Paldies Dievam — mums aug un veidojas vēl spēks; — tā nacionālā jaunātnē, kas glabā sevī sašutumu pret nodevību un kuŗos mājā vēl skaidra latviska doma. Mums vēl ir armija, uz kuŗas varam paļauties, jo viņu vidū ir vēl daudz brašu, un savā garā pasaulē nesamaitātu jaunēkļu, kuŗu roka nekad nedrebēs, vērsot šautenes tumšo stobru turp, kur viņš būs jāvērs. Mums vēl ir aizsargi, kas vairumā komplektējās no brīvības cīnītājiem un savās domās jau sen spriež radikālāki sarkanā vandalisma savaldīšanas jautājumā, kā mūsu valdošās iestādes...

Paldies Dievam — nacionālā Latvija vēl zudusi nav! Imanta nevaid miris, viņš ti-

Ne jūsu atziņa vai sods
Man teiks kas mana mūža gods.
Kur jāiet man, tur iešu es —
Pats likums sev uz pasaules.

Saulietis.

kai apburts kluss! Nacionālā doma latvju tautā zudusi vēl nav, viņa tikai mirkli apslāpēta. Ar aizturētu elpu viņa vēro, cik ilgi tiks vēl atļauta sarkano dienderu ragandeja. Un tikai latvju nacionālistu nosvērtībai un apdomībai jāpateicas par to, ka mūsu dienās vēl netiek sarīkotas „asinskāzas“, ka mūsu galvas pilsētas ielās vienu otru reizi vēl neredzam skatus, kādus piedzīvoja Parīzes ielas Tjera dienās!

Bet zini, „biedri“! Šīs ielas var tapt par Tjera dienu ielām. Un tas var notikt tad, kad jums, mūsu nacionālās valsts grāvējiem, aprūks katras mēra sajūtas.

Jūs pārvērtējiet savus spēkus, domādami, ka latvju nacionālā jaunātnē, kas patreizēji jūsu kumēdiņos noraugas ārēji mierīgi, ir arī garīgi iesnaudusies. Nē! Mēs krājam naidu, pārbaudam spēkus un gatavojamies brīdim, kas nesīs gaismu un prieku katra īsta latvja dvēselē, bet jums, sarkanie nelieši, — iznīcināšanu.

Šis lielais brīdis ir vēl, diemžēl, tikai nākotnes sapņu lolojums, jo tagad mēs esam vēl spiesti tikai runāt par valsts nodevējiem. Tautieši, brīvības cīņu dalībnieki, vai tā nav ironija! Mēs drīkstam tikai runāt par valsts nodevību, bet ne ko citu darīt nedrīkstam. Bet ilgi tādu stāvokli mēs nevarēsim ciest. Ar to mēs nonicinām savus kritušos varoņus, ja ļaujam nacionālās Latvijas ienaidniekiem brīvi strādāt. Svešām varām Latvijā nav vietas un katra atbrīvošanas cīņu dalībnieka uzdevums ir to novērst.

Stiprināsim sevis un iesim šim brīdim pretim.

Latvija vēlreiz jāatbrīvo! A. K.

Visgaršīgākā šokolāde Latvijā

ir tomēr

Ķuzes šokolāde

Fabrikas noliktavas: Rīgā, Raiņa bulv. 25 un Brīvības ielā 13

Pār Latviju sidrabota saule lēks!

„Es esmu lepnis uz to, ka esmu dzimis par latvieti“ — tā ir teicis viens no mūsu atmodas laikmeta darbiniekiem. Un taisni tagad šos vārdus vajadzētu katram latvietim ar ugunīgiem burtiem ierakstīt savā sirdī. Bet, diemžēl, šis pašlepnums trūkst lielai latvju tautas daļai. Tamdēļ, ikviena īsta latvieša uzdevums ir klaudzināt pie katra latvja goda sirds un aicināt neapkaunot mūsu nacionālo pašcieņu, nacionāli — valstiskos centienus.

Kalpot savai tautai ir cēls un svēts darbs, tas ir jādara ikvienam latvim. **Dzimteni patiesi mīlēt var tikai tas, kas ar viņas likteni ir kopā saaudzis, bijis pie viņas baltās un nebaltās dienās, priecājies un skumis ar viņu. Tamdēļ tēvijas mīlestībai jaunātne sagatavojama jau no agras bērnības.** Te pirmais uzdevums veicams vecākiem un skolotājiem. Jau agrā bērnībā ikkatram latvietim ir rādami varoņi, kas cīnījušies par dzimteni, kas tēvu zemes brīvību ir pirkusi ar savām asinīm, un uzticību tai — darbiem rādījuši. **Jaunātne ir audzināma dzimtenes mīlestības un varoņu garā.** Kā to panākt? — Te galvenais darbs veicams skolai. Skolās mācības vielu vajadzētu saistīt ar tiešo nacionālo domu nevien vēstures un latviešu valodas stundās, bet arī pārējās. Jo skolai jāaudzina pilsoņi netikvien dzīvei, dzīves cīņām un grūtībām, bet arī valstij. Kalpojot tautas lietai, mēs kalpojam paši sev. Skolotājiem būtu šī patiesība jāiedēsta viņu audzēkņu sirdī. Jaunātnei, lai viņa nepagurtu, rādāmi tautas gara un spēka milži, varoņi un censoņi, jo tikai cildeni piemēri audzina cilvēkus, pašai dziedzīgus un nesavtīgus darbiniekus valsts darbam.

Gars, kurš mājojis Lāčplēsi, lai mājo ikviena īsta latvju jaunieša dvēselē.

Tamdēļ jaunātne pulcināma nacionālās jaunātnes organizācijās, jo tikai sadarbībā ar līdzpilsoņiem veidojās patiesā nacionālā doma, veidojās raksturi cīņai par tautas labāku nākotni. Diemžēl, mūsu tagadējā skolas vadība grēko pret jaunātnes audzināšanu valsts darbam. Aizliedz jaunātnei iestāties nacionālās organizācijās un bieži ir bijuši gadījumi, kur uz to neapzinīgo jaunātnes daļu, kas iestājušies valstij naidīgās organizācijās (kā SSS u. c.), skolotāji skatās ar zināmu labvēlību, jeb vienkārši skatās caur pirkstiem, negribdami izsaukt kreiso politikāņu dusmas pret sevi. Tas nekādā gadījumā nedrīkst notikt! Jaunātne sargājama no sociālistu murgiem un

viltus mācībām, kuņi, izmantodami viņas uzņēmīgo un jūtīgo dvēseli, grib iejūsmīnāt itkā kādam cilvēkmīlestības darbam. Līdzjūtīgie vārdi un mācības var apmīglot jaunātnes skaidrās acis, jo viņa grib būt taisnīga, bet neredz to veiklo maskējumu, aiz kuņa slēpjas krāpnieka — valsts nodevēja viltīgā seja. Marksisti mulsina jaunātnes prātus ar vecām, sen izbankrotējušām Marksa un citam mācībām, lai savām savtīgām materiālistiskām interesēm rastu jaunus vergus. Mūsu pienākums ir jaunātnei no šiem politiskiem šarlataņiem brīdināt un atturēt. Jaunātnei ir jānodod iespēja sociālisma īsto seju visā pilnībā pazīt. Tas darbs ir jāveic visām nacionālām organizācijām. Nacionālās organizācijās jāpulcējas nevien jaunātnei, bet arī vecākām paaudzēm. Jaunātnei ir jūtu, vecākai paaudzei prāta elements pārsvarā, kuņa sakausējumā jātop stingrai nacionālai tautas kustībai. Jaunātnei ir sajūsma, darba prieks, jaunātne ir gatava ziedot visus spēkus cēlā uzdevuma labā, bet viņai trūkst bieži vien nepieciešama materiālā atbalsta. Te jānāk talkā vecākām paaudzēm un visiem, kuņi spēj materiāli atbalstīt jaunātnes centienus. Diemžēl, mūsu pilsonības turīgākā daļa ir nenosvērta un savu personīgo „es“ vienmēr stāda pirmā vietā. Savā vairākumā viņa ir gan nacionāla, bet sniegt atbalstu nacionālās cīņas sekmēšanai izvairās.

Atsaucīgākā līdz šim latvju nacionālo centienu sekmēšanā ir galvenā kārtā mazāk turīgā latvju tautas daļa un strādniecība. Ikvienam latvim ir jādomā, ko viņš ir darījis latvju nacionālās atmodas sekmēšanas darbam? Ja nav iespējams nodoties tieši idejiskam darbam, tad ir iespējams šo darbu atbalstīt, neliedzot tam kaut drusciņ līdzekļus.

Ir skaidrs, ka lai valsti varētu nostādīt uz stingriem nacionāliem pamatiem, mums ir jāturpina cīņa pret valsts nodevējiem un tiem, kuņiem trūkst nacionālās pašapziņas. Kādu tad vest šo cīņu, Vai iet cīņā ar lielu bravūru, ar dūri? Nē, šis ceļš mums nepieņemams. Stādīt dūrei pretīm dūri ir pārāk vieglprātīga un nepārdomāta rīcība, arī liela bravūra neder, jo ta liecina par gara nabadzību.

Nedrīkstam arī izplūst lielā sentimentalitātē un romantiskā sapņošanā. Ir pilnīgi nevietā kalt tikai jaukas slavas dziesmas tēvijai, kad ir jādara noteikts darbs.

Nacionālās audzināšanas darbam ir jābūt noteiktam, nesaudzīgam, bet ne paviršam, sapaņainam un niecīgi bravūrīgam. Jāprasa no ikviena Latvijas pilsoņa apziņā savas valsts cienīšana, un atklāta nostāšanās pret nacionālās varas pretiniekiem. Ir jāizvēdina mūsu pārāk sasmakusē politiskā atmosfēra no tām idejiskām sēnalām, kādas ir ieperinājušās vienā latvju tautas daļā.

Lai rastu noteiktus un nesaudzīgus cīnītājus, mums ir jāiziet uz pilsoņu plānveidīgu audzināšanu. Mums ir jāraugās uz to, lai pilsoņi jau no mazotnes izaugtu par cilvēkiem, kas mīl savu dzimteni, lai viņi nejustu vienaldzību pret nacionāliem centieniem, bet ar visu dedzību dotos cīņā par gaišu un laimīgu Latvijas nākotni.

Tamdēļ, jaunātnē, daudz mūsos ir spēka,

enerģijas un sajūsmas, neizšķiedīsim to velti tukšās izpriecās, bet ar visu dedzību stāsimies cīnītāju rindās par savu tēvu zemi; zemi, kur katra taciņa, katris stūritis ir slacīts mūsu tautas varoņu, mūsu pašu brāļu svētām asinīm. Ar savām asinīm viņi pacēla mūsu sarkan-balt-sarkano karogu Latvijas ārēs, iecēla mūs saulītē. Vai tiešām tos mēs spējam aizmirst? Nē! To mēs nespējam! Tautieši, pie kritušo varoņu mokām un ciešanām lai rūdam, līdzīgi tēraudam, savu gribu un cieti apņemamies sargāt un spodrināt Latvijas zeltstaraino saulīti un vest nesaudzīgu cīņu pret visiem valsts nodevējiem. **Tikai ar stingru gribu un drošu prātu mēs to panāksim. Par Latviju vairs nebūs asiņainai gaismai aust, bet gan sudrabortai saulei lekt.**

Par dzimteni, darbu un maizi!

Šim ir jābūt vadošam lozungam mūsu valsts dzīvē, jo brīva, neatkarīga valsts un paēduši, materiāli nodrošināti pilsoņi ir katras nācijas stiprākais pamats. Ko līdz mums patētiska slavas dziesmu kalšana tēvijai, ja tautā valda bezdarbs, posts un vietām pat bads. Jo tauta tik tad spēj saprast un pilnīgi izbaudīt tos jaukus un priekšrocības, kādas dod brīvība, ja tā ir oikonomiski stipra, ja tai ir darbs un maize. Tamdēļ arī patreizējais laikmets, kur liela daļa latviešu atrodās bez darba, bez līdzekļiem, tā tad arī bez maizes, spiež mūs pacelt savu balsi un iet cīņā par valsts labāku nākotni, par latvju tautas tiesībām uz labāku dzīvi un t. t.

Bet pret ko tad ir jāvērsas šai cīņai, kas ir jāiznīcina, jāsatric. Mēs varam dot tikai vienu un noteiktu atbildi — visa Latvijas valsts un tautas posta cēloņi ir politiskās partijas. Politiskās partijas, kuņas ir piesavinājušas tautas suverēno varu, tautas bagātības, pārvērtušas sevi par ne-

aizskaramiem valdiniekiem - ķeizarīņiem, maz pamazām pārdod valsti, savu tautu un ved to pretim postam un vērdzībai.

Mēs atzīstam, ka Latvijā noteicošā nav suverenā latvju tauta, bet gan uz „kerenščinas“ drupām uziedzjusē plutokratija, kas sastādās no dažādām politiskām partijām. Šīs pašas partijas tautas suverenitāti ir pārvērtušas par jājamo zirdziņu un pašu tautu par izmantošanas un iedzīvošanās objektu — demokratisma vārdā. Šīs pašas politiskās partijas caur žīdu un citu Latvijas kapraču piepalīdzību satversmes 2. pantu ir sakropļojušas, pārkrustot latviešu tautu par kautkādu neesošu „Latvijas tautu“. Tas, lūk, bij nepieciešams politiķiem, dažādiem minoritātu spekulantiem un arī marksistiem savu noziedzīgo mērķu realizēšanā.

Mēs šādam „suverenās varas“ veidam — politisko partiju valdīšanai piekrist nevaram un tamdēļ cīnīsimies līdz Latvijas valsts suverenā vara tiešām piederēs latvju

J. Jakš un Co.

Rīgā, Svērtuves ielā 11

Tālrūni: 22851 un 31141

Nodaļa:

Elizabetes ielā 51

Tālrūnis 22997

tautai. Ka šī cīņa būs grūta, to pierāda tas, kā partiju politiķi negrib valsts vadības grožus izlaist no savām rokām un dot pašai tautai tiesību aktīvi kontrolēt savu ievēlēto pārstāvju rīcību. Kad no visām Latvijas malām atskanēja saucieni un kategoriskas prasības grozīt Satversmi tādējādi, lai tautai tiktu dota iespēja caur nobalsošanu pašai izteikt savu gribu, tad politiķi, vairs neuzdrošinādamies šai tautas balsij pretoties, bij spiesti ap šo jautājumu nodarboties. Un lai nomierinātu satrauktos prātus, tie bij spiesti ienest „grozījumus“ Satversmē. Bet jāsaprot, kā šie Saeimā pieņemtie „grozījumi“ nav nekādas taustāmas pārgrozības tautas nobalsošanas jautājumā ienesuši. Ja līdz šim kvorumu tautas nobalsošanās Satversme neparedzēja, bet to bij „mīļā miera“ labad izperinājušas politiķu smadzenes, tad ar tagad pieņemtiem grozījumiem tāds kvorums tiek paredzēts. Mēs atzīstam, kā nesen Saeimā pieņemtie Satversmes grozījumi tautai nekādus atvieglinājumus neienes un arī turpmāk mazapzinīgākā tautas daļa — mūžīgie mājās sēdētāji, kam nerūp valsts un tautas likteņi, būs tāpat noteicošie.

Mēs noteikti prasām atdot latvju tautai viņas suvereno varu un Satversmē paredzētos pantus par tautas nobalsošanām, grozīt tādējādi, lai tautas nobalsošanā ierosinātos likumprojektus izšķirtu ar vienkāršu balsu vairākumu, t. i. ar „par“ un „pret“ balsīm.

Pateicoties politisko partiju tautas skalēšanas tieksmēm, latvju tauta ir sadrumstalota daždažādās šķirās, kuŗas savā starpā ved jo asu cīņu. Tas varbūt nepieciešams partiju politiķiem viņu savtīgo mērķu sasniegšanai, bet latvju tautai un Latvijas valstij tas neapšaubāmi nes tikai postu un maz pamazām ved to pretīm iznīcībai. Ja pie mums tagad vienā tautas daļā nākas runāt par postu un trūkumu, bet tai pašā laikā otra dzīvo pārpilnībā, ārkārtīgā izšķērdībā, tad par to nākas „pateikties“ vienīgi šai šķiru politikai. Mēs atzīstam, kā šķirot var gan sugas lapus, bet ne cilvēkus, jo ne mantas stāvoklis ir tas, kas nosaka, kādas personas vai grupas nozīmi valsts un tautas dzīvē, bet gan viņa spējas, griba strādāt un nest upurus sabiedrības labā.

Mēs nekad nevaram atzīt šādu politisku šķirošanos, jo kā fabrikas strādnieks, zemnieks, tā rūpnieks, tirgotājs, namsaimnieks un t. t. ir vienas valsts pilsoņi, tiesībās un pienākumos līdzīgi un katris no viņiem ir tikpat līdzvērtīgs un nepieciešams valstij kā otrs.

Šī šķiru naida sēšanā un atsevišķu ļaužu grupu sociālās plaisas padziļināšanā gal-

... Vēl gari uz putekļiem cerē...
Vēl putekļi garu grib slēpt...

Ausēklis.

veno lomu spēlē marksisti. Pats marksisms, — sociālisms ir radīts ne strādnieku sociālā stāvokļa uzlabošanai, vienlīdzības un miera labad, bet gan savstarpēja naida, nenovīdības dēļ, no kuŗa var labi nopelnīt neliela cilvēku grupa un kuŗu interesēs ir lai strādniecība un plašākās tautas masas atrastos kā garīgā, tā materiālā ziņā uz viszemākās pakāpes. Jo marksistu sludinātā „paradīze zemes virsū“ iespējama vienīgi tad, kad tautu pašapziņa būs novesta lopam līdzīgā vērtībā.

Mēs uzskatām marksismu kā visnejēdzīgāko vēstures pārpratumu, kas dibināts uz naida, savstarpīgas nenovīdības un neapšaubāmi var tikai valstis un tautas novest postā un bada stāvoklī un nodot tās iznīcībai. Tamdēļ šim velnišķīgam tautu pašiznīcināšanas veidam mēs piesakām nesaudzīgu cīņu. Cīņu uz dzīvību un nāvi. Jo agri vai vēlu katrai tautai pienāks brīdis, kad tai nāksies galīgi izšķirties vai nu par marksismu, kas nozīmē kā garīgu, tā materiālu iznīcību, vai arī satriecot šo utopisko vispasaules „brālības“ (?!!) ideju un kopīgiem spēkiem, istas tēvuzemes mīlas apgaroti un savu nacionālo īpatnību vārdā celt un veidot jaunu, ziedošu nākotnes valsti.

Latvju tauta var tik tad zelt, kad tā atmetīs politisko šķirošanos un ar dziļu tēvuzemes mīlu sirdī stāsies kopējā darbā par savas valsts un tautas labklājību un labāku nākotni.

Visa šī saimnieciskā krīze, kas tagad tik smagi gulstas uz mūsu mazās valsts pleciem, visas šīs valsts apzagšanas, korupcijas un citas visai nenormālas lietas izzudīs tik tad, kad latvju tauta būs izcīnījusi šo lielo cīņu — atmetusi politisko šķirošanos, padzinusi marksisma rēgu un pati aktīvi jems dalību savas valsts dzīves veidošanā, noņemot neatbildīgo un darba nespējīgo valsts pārvaldes sistēmu, tās vietā stādot lietderīgu un saprātīgu, galvenokārt atbildīgu, zem pašas tautas tiešas kontroles atrodēšo valsts vadību. Šis bez šaubām nav vienas dienas darbs, bet mēs ticam latvju tautas veselam saprātam. Mēs ticam latvju tautas izturībai, viņas darba spējām un arī viņas cīņas sparam, ko tā godam ir visai pasaulei pierādījusi. Tamdēļ ticam, ka tauta modīsies, pišķojs satrieks visu nevēlamo, ļaunumu nesošo un izvedīs savu

valsti cauri visām likstām un nelaimēm. „Imanta nevaids miris, viņš tikai apburts kluss...” Latvju tautā nav zudusi tēvuzemes mīla un cīņas spars, tas ir tikai no dažādo politisko partiju fiksām idejām apburts, aizsnaudies. Bet, kad reizi pārkoņdēli kalnā lodes spers, — tauta modīsies savām brīvības cīņām, cīņām par savas valsts labklājību, par darbu un maizi viņiem pilsoņiem.

Un ja arī tagad, kur sarkanais rēgs draud savās ķetnās mūs nožņaupt, kur visapkārt redzama nodevība un kur nelietība sasniegusi savu visaugstāko pakāpi, mazdūšīgiem neticībā nolaižās rokas, tad mēs spītā paceļam galvas un ticam Latvijai, latvju tautai un viņas labākai nākotnei. Tamdēļ mēs spodrinam savu šķēpu un saucam visiem latvjiem — pulcējaties, lai kopīgiem spēkiem izvestu tautas glābšanas darbu. Mēs saucam arī jums, mazdūši-

giem, vienaldzīgiem un neticīgiem — sargaties atbalstīt nodevīgā darbā Latvijas kapračus, bet stājaties labākas nākotnes cīnītāju rindās, lai roku rokā, vienotu gribu un vienprātībā sargātu valsts un tautas neatkarību, drošību un sagādātu tai gaišu un varenu nākotni!

Bez cīņas nav uzvaras un ja latvju tauta tiešām grib dzīvot savā dzimtajā zemē, ja tā grib nodrošināt sevīm darbu un maizi, tad tai ir jāseko mūsu aicinājumam. Nebaidaties, mums nepietrūks spēka, latviskās īpatnības, latviešu gara bagātības būs mūsu idejiskais pārspēks par visu ļauno, nevēlamo, kam šo īpašību nav. Ikvienam latvietim vajaga gribēt cīnīties, jo skaistākais arvienu paša spēkiem ir jāizcīna.

Mēs nepagursim šajā svētā cīņā, jo mūsu sirdīs mājō īsta tēvuzemes mīla un apziņa, ka par tēvuzemi augstāk stāv vienīgi Dievs!

Brāļu kapi — latvju tautas svētnīca.

Kad visapkārt man staro prieks un bezbēdība, kad ikdienas pietcībā un remdenībā redzu zūdama ideālus, kad garīgais tukšums un izvirtība ir vienīgais ieguvums un arī apmierinājums maniem līdzcīvēkiem, kāds izmisums, žēlums tad pārņem mani. Gribas būt kautkur vientulībā, un atstādams savus draugus es eju rast mieru un līdzsvaru savai dvēselei. — — —

Es eju turp, uz kuņieni jau daudziem ceļš ir aizmirsts un nezālēm aizaudzis.

Brāļu kapi! . . . Vienīgā vieta, no kuņienes dveš pretīm spēks un cīņas drosme. Ne mežonīgas, aklas un savstarpējas iznīcināšanās cīņas, bet lielas, godīgas un idejiskas cīņas.

Mani kritušie brāļi! Cik daudz drosmes, apvaldīta spēka un cēla bruņniecisma mājōja jūsos. Jūs bijat īsti varoņi, kādu mūsu dienās vairs nav. Mums tagad ir sajukuši jēdzieni — kas ir varonis un varonība vispāri, jo ne katris tūliņ jau ir varonis, kas skaļus lozungus pauž un lielu troksni taisa. Nē! Īsti varoņi nekad neplātas un nekliedz, tie nenāk tautā ar dažādiem no dzīves īstenības tālu stāvošiem solījumiem, bet tie vairāk dara nekā iepriekš sola.

Un tādi bijāt jūs, mani kritušie brāļi, un tikai jūsu atdusas vietā es spēju mieru un izlīdzināšanu savām jūtām rast. Tikai šeit, kur vieglā šalkā sirmās priedes šūpo saltais rudens vējš; šinī svētsvinīgā klu-

sumā, kur vienīgie miera traucētāji ir viens otrs naktsputnis, kas velti meklē patvērumu no asā vēja skavām. Šeit kā kino lentā atmiņā uzpeld laiki, kad mūsu senči vēl bij svešu kungu vergi, . . . kad tautas dēli sīvās cīņās uzvarēja trejdeviņu galvu pūķi un — krita . . .

Ak, cik daudz šeit neatdusas latvju tautas cēlāko piemēru!

Tikai no viņiem mēs varam mācīties būt stipriem, būt gataviem savu tēviju, savu valsti ar visu krūti aizstāvēt pret ienaidniekiem. Un tiešām, ja nebūtu šī visaugstākā pienākuma, kur jāliek viss uz spēli, pat dzīvība, tad nebūtu arī latvju tautā vislielākā norūdīšanās spēka, nebūtu gatavības ar visu savu gribu un prātu stāties darbā un dzīves veidošanā, lai vadītu savu valsti un tautu pretīm spožai un laimīgai nākotnei.

Un tomēr . . . cik maz ir to, kas turpu vēl iet, lai stiprinātu savu ticību. Lielum lielā daļa spīdošo kungu, kas dažādos svētkos apmeklē šo vietu, nāk ar ironisku un lišķīgu smaidu sejā. Šie jūdasi, kuņi jau toreiz neatzina jūsu nopelnus un vēl tagad klusībā smeļ par jūsu asinīm pirkto mantojumu — Latvijas valsti. Maz vairs ir to, kas šurpu nākot grib gūt sevīm spēku un stiprinājumu un nesot istu tēvijas mīlu savā sirdī būt bezbailīgam visa kā, pat arī nāves priekšā.

Latvju dēli, neaizmirstat, ka tikai šeit, kapu klusumā, varam rast līdzsvaru dzīves bangajošos ūdeņos un iemantot drošu garu, kas ar savu ideālo nesavtību, ar dvēseles varonību rada mūsos no jauna stingru apņemšanos — vest īstu cīņu un atdot sevi, savu dzīvību mūsu lielās idejas dēļ — latvju tautas un valsts drošības un neatkarības dēļ.

**Ja mums ar laima iet garām,
Mēs pēc tās nelūdzam vis!
Arī no būdas mēs varam
Skatīties debesīs.**

Juris Alunāns.

Neaizmirstat, ka brāļu kapi ir vienīgais spēka avots, kur varam smelties jaunus spēkus savā lielā, taisnīgā cīņā.

Šķiru naidis jāizskauž.

Ir bērni, kam jau no pašas mazotnes prāts nesās uz darbu. Tie no katras smilšu kopīņas sētmaļē uzbūvē veselās pilsētas ar baznīcām un torņiem un priecīgi smaidot rāda savu darbu mātei — tie izaugs savai mātei pateicīgi, čakli bērni.

Bet ir arī tādi rezgaļi, kam prāts tikai nesās mest akā akmeņus, raustīt runcim aiz astes un trenkāt baložus. Lai cik skaitstas rotaļu lietīņas māte tiem uzdāvina, visas tiem ātri apņik, salauž tās un prasa jaunus.

No tādiem bērniem izaug vieglprātīgi cilvēki, kas dara savai mātei daudz raizes. Vai arī mēs, Latvijas dēli un meitas, nesam savai mātei Latvijai padevušies tādi rezgaļi? Ja tikai apskatāmies, mums dažiem būs jānosarkst, cik daudz dārgu spēļu lietu savai mātei Latvijai esam prasījuši, nedarbus vien darīdami. Vai visus šos 15 gadus mēs maz esam citu ko darījuši, kā vienīgi ar platu muti savai mātei saukuši pēc zīda drēbēm, moderniem šīberiem, konjakiem, automobiļiem, pēc kultūras, šķiru naida un visu to māte pa pilnam mums devusi, pate sevi mierinādama: lai nu bērni papriecājās — paaugsies, gan nāks pie prāta. Bet mēs pie prāta nenācām, kamēr māte jēma „krīzes žagarus“ rokā. Tagad

nu varam šnaukāt deguntiņu un ķert biksītēm pie dibena — sūrst. Ja, ļoti sūrst! Bet pelnīts ir un kas vēl šodien no žagariem izmucis, tas dabūs tos rīt.

Bet kur tad palikusi čaklā bārenīte — latvju tauta, kas skalu gaismā cimdus, zeķes darināja, pate sev villainīti audināja? Kamdēļ viņa vairs jautri, izrakstītu priekšautiņu netekā no ciema uz ciemu apraudzīt savus bālēliņus, diža darba darītājus.

Tagad viņas vietu iejēmusi vieglprātīgā, lepnā, izlutinātā, ķildīgā mātes meita — šķiru politika. Viņa mums labāk patika tām dēļ, ka paši esam vieglprātīgi. Čaklā bārenīte nokaunējusies par savu vienkāršo, pašdarināto svārciņu, stāv tumšākā kaktiņā un saraujas pie katra sauciena: „Pērciet Latvijas ražojumus!“, jo nevar saprast, vai tik tas nav domāts viņai kā izsmiekls? Un nosarkst vēl vairāk, kad redz, ka tiešām viņas darbu tagad izsauc katrā ielas stūrī, katrā krogus istabā, piedāvā katrā dzelzceļa vagonā, tāpat kā avižu zēns savu preci! Vai tiešām jau tik mazvērtīgs palicis mans darbs! Un neviļus bārenīte ar izrakstīto lakatiņu stūri izslauka acīs saskrējušās asaras. Vai arī mums, viņas bāleliņiem, nav līdz ar viņu jānosarkst? Mums ir partijas un partiju vadoņi, bet nav vairs vienotas tautas un tautas vadoņu. Nav tādēļ, ka tautas vadoņiem tiek maksāts ar tautas mīlestību, bet partiju vadoņi saņem algu latos. Un lai šo algu saņemtu, jārāda, ka strādā partijas labā. Ja viena partija teikusi jā, tad otrai jāsaka pretīm nē. Ja šo „partiju“ vadoņi atmetu nost šos kankarus — savu partiju šaurās intereses, viņi paliktu kaili. Viena partija aicina uz austrumiem, otra uz rietumiem. Bet ka katrs ir pats savs labklājības kalējs, ka visus labumus atradīs tikai katrs pats savā darbā, to, lūk, šīs „partijas“ nesludina.

Vienas šķiras intereses nekad nevadīs un nevaldīs pār tautu, lai arī cik biežās bruņās

50% ekonomijas!

Dzeriet

BIO-EKSTRA-TĒJU

Garšīga un barojoša

K./S.

B. Levitas un B-dri

Pieprasiet visās koloniālpreču tirgotavās

tās būtu tērptas — tauta viņas nokratīs. To mēs it labi varam mācīties no nesenās muižniecības. Sadrups arī katra valsts un tauta, kuŗai nebūs kopīgas gribas, mērķi un centieni, kuŗa neticēs vienīgi sev un savam darbam. Neskriesim akli pakaļ kultūrai — kultūra ar tukšu vēderu ir slikta kultūra! Vai tā nebij mums daudz labāka kultūra, kad latvju tauta, kā viena bišu saime, dziedāja kopēju darba dziesmu? Latvju dēli un meitas, nokratīsim no sevis šķiru naida politikas kankarus! Sadosim rokas darbam un celsim savu bārenīti —

Jūtām pasaulē visdziļākās saknes.

Jānis Poruks.

tautu no tumša kakta saulītē! Ja kāds saka, ka nav ko darīt, nav darba, tad jā-saka, ka itnekas vēl nav darīts — vēl visi darbi gaida darītājus.

Līdz šim mēs esam tērējuši tikai to, ko devusi māte — Latvija. Tādēļ sāksim strādāt paši, lai mums būtu, ko rādīt savai mātei, negaidīsim, kā mēr viņa jem otrreiz žagarus rokā, jo tad mums sūrstēs daudz vairāk.

Cīņā par tiesībām uz labāku dzīvi.

Es negribu būt pesimists, bet akstākļi, kādos mēs tagad dzīvojam, un rītdiena, kāda tā tēlojas mūsu skatam, ir tik drūma un tumšos toņos ierāmēta, ka gribot negribot rodas jautājums — „cik tālu tas ies?“. To bez šaubām saprtaīs un zinās ikviens, kas kaut cik vērīgāki ir ielūkojies mūsu valsts dzīvē. Tas atzīs, ka tagadējā laikmetā jūsmošana, pārlieks optimisms un patētiska slavas dzesmu kalšana ir nevietā, bet ir jādara cits darbs.

Pārmērīga paļaušanās uz atpestīšanu no citiem, ir ļaunākais ceļš grūtību pārvarēšanā. Tas bieži vien iemidzina, apmiglo mūsu acis ar iedomām, gan jau kā nekā Dieviņš palīdzēs izķepuroties ārā. Nē, neviens mums nepalīdzēs, bet tikai paši ar saviem spēkiem, ar stipro gribu un nesalaužamu ticību mēs visus grūtumus pārvarēsim. Tādēļ nav un arī nedrīkst būt vietas optimiskām domām, salikt mierīgi rokas un gaidīt brīnumus. Tie nenotiks, bet notiks gan pavisam cits — saimnieciskās un tai sekojošās politiskās grūtības vēl pieaugs un piejems draudošus apmērus. Tā nav izdoma, tas nav atsevišķa cilvēka fantāzijas auglis, bet tā ir dzīves patiesība, ko rāda gandrīz visu pasaules valšķu vēstures. Tā tas bija senā Francijā, kur valdnieki augstprātībai un izdzīvei nodevušies negribēja redzēt, kādā stāvoklī atrodas valsts iedzīvotāji, kamēr kādu dienu notika tas, kas nesen vēl likās neiespējams un neizvedams. Nu gribēja to apspiest, neļaut iespiesties tam plašākās tautas masās, bet bija — par vēlu! Un jau toreiz šis vēsturiskais — par vēlu! prasīja daudz upuru, daudz asiņu un vēl vairāk naudas. Varētu vēl daudz līdzīgu piemērus pievest, bet lai paliek. Arī bez tiem mēs zinām, kādas sekas ir vienaldzībai, sīkākai momenta neiz-

pratnei un kādas priekšrocības sniedz uzmanība, vērīga un pareiza ikviena stāvokļa izpratne.

Visi mēs zinām, ka mūsu dienu dzīve mazpamazām izslīd no normālām gaitām un nonākusi strupceļā. Mēs arī zinām, ka tā šaubu dzirkstelīte, kas vienam otram valdīja, pamazām sabiez necaurredzamā neticības un neziņas miglā par rītdienu. Šī parādība dod iemeslu tiem, kam Latvija nav tikai „pārejas laikmets“, kas mūsu valsti nevar un negrib saprast vienīgi kā iedzīvošanās objektu, savu savtīgo vajadzību apmierināšanai, pacelt savu balsi un brīdināt ikvienu līdzpilsoni.

Taisni šai laikā vairāk kā jebkad ir jābūt nomodā par savas valsts drošību, mums ir jāmacās izšķirt labo no ļaunā, isto no neistā. Mums ir jāaicina ikvienu būt gatavam cīņai par latviešu saimniecisko patstāvību, jo zūdot tai — zudīs arī mūsu politiskā brīvība, kas viena bez otras nemaz nav domājama.

Diezgan esam snauduši un mierīgi nolūkojušies, kā latvju svētākās jūtas tiek kājām mītas. Mums ir jāgatavojas cīņai! Ne aklai, iznīcinošai cīņai, bet lielai idejskai cīņai, kas izvedama ar drukātu vārdu un savstarpēju aģitāciju, resp. pārliecināšanu par mūsu pareizām prasībām.

Ievērojāt, neviens cits to nedarīs, tas pašai tautai jāizcīna.

Daudzi smejas un mierina mūs — gan, gan viss būs labi. Nē, labi nebūs ātrāki, kamēr mēs paši šo labklājību nebūsim izcīnījuši. Un netikvien izcīnījuši, bet pišļos satriekuši mūsu labākās nākotnes ienaidniekus. Partiju parlamentārisms mēs vairs ticēt nevaram, jo tas ir palicis par stingri mietpilsonisku birokratijas iestādījumu, kas var gan mūs gremdēt, bet ne

celt. Bet grimt atpakaļ verdzībā mēs negribam, jo par daudz dārgi ir maksājuši šīs dzimtās zemes brīvība, lai tagad no jauna atdotos naidnieku skavās.

Tamdēļ tautai ir atdodama viņas suverenā vara, kas gan ar zelta burtiem ir rakstīta Augstajā namā, bet tautai tagad atjenta.

Ir jārada labāka kārtība, kas gādā par pilsoņu drošību, un ir spējīga apkarot visus iekšējos ienaidniekus, valsts nodevējus, apzadzējus un dažādus šiberus. Un to panāks vienīgi pati latvju tauta ar savu latvisko pašlepnumu, ar savu t. s. „dvēseles īgnumu“, kuŗa mums tagad trūkst.

Mēs būsim lieli tik, cik stipra ir mūsu griba, tā saka mūsu pazīstamais dzejnieks. Tā tad ja gribat būt kungi savā dzimtajā zemē, ja gribat tagadējo politisko partiju cirkus arēnu noārdīt, ikvienam ir jāaudzina sevī latviskais pašlepnums un latviskā pašcieņa. Ja negribat zaudēt to zemi, kur mūsu tēvi cieta, kur mūsu labāko dēlu asins ir lieta, gatavojaties cīņai, lai satriektu visus šos mošķu un Kangaru barus, kas tautā naidu kurina un iznīcībā grib nodot to.

Vienosimies visi, lai gribas un spēka vienoti veidotu mūri, pār kuŗu internacionāli-

Tēvzemei.

Dzilā godbijībā liecu galvu
Tavā priekšā, tēvuzeme, es;
Brīves garu — tevis doto balvu
Sirds man krūtīs saulei pretīm nes.

Vergs ir tas, kam tēvu zemes nava,
Kam nav pagātnes, nav dzimtās cilts.
Visam pāri dzimtās zemes slava
Katru dēlu nes, kā zvaigžņu tilts.

Tavā klēpī, māte, skumjās svētā,
Dzilā mierā tavi dēli duss
Krituši... par mieru dzimtā sētā
Nāvē gājuši — uz mūžiem kluss...

Tēvuzeme, tavās ārēs laime. —
Brīve saulainā un gaisma mīt;
Slavu teic tev latvju dēlu saime,
Kuŗu sirdīs tava uguns spīd.

Dzilā godbijībā liecu galvu
Tavā priekšā, tēvuzeme, es;
Brīves garu — tevis doto balvu
Sirds man krūtīs saulei pretīm nes! A.

stiem un citiem parazitējiem nepārkāpt. Veidosim mūri, pret kuŗu lai atsistos un saļimtu visi mūsu nacionālās Latvijas ienaidnieki.

Kas darāms Latvijas iedzīvotāju labklājības pacelšanai.

Bezdarbs, kas kā smags lāsts gulstās uz mūsu mazās valsts pleciem, prasa nopietnas pārdomas, prasa noteiktu un stingri nospraustu plānu tā novēršanai. Kā valdība, tā arī pašvaldības izšķiež milzumu daudz naudas bezdarba apkaŗošanai, resp. pabalstiem un pilnīgi neproduktīviem darbiem. Bet rūgti maldās tas, kas iedomājas, ka vienīgi ar pabalstiem mēs spēsim bezdarbā nonākušiem strādniekiem palīdzēt. Ne ar pabalstiem, bet gan radot strādniekiem darbu, nodrošinot viņu eksistenci, mēs varēsim bezdarbu novērst. Nav noslēpums, ka lielais vairums strādnieku, kas uzjēmumiem sašaurinoties zaudējuši darbu, ir tiešām nonākuši neapskauzamā stāvoklī. Nav darba, nav arī maizes, nav apģērba, un arī dzīvokļa, un drīzi mēs nonāksim tik tālu, ka daļa strādnieku tiks izsviesta uz ielas. Līdzšinējā bezdarba apkaŗošanas sistēma neder, tā nav spējīga bezdarbu Latvijā novērst. Viņas vietā jārod citi pareizāki līdzekļi. Bezdarba apkaŗošanai mēs esam izdevuši ārkārtīgi daudz

līdzekļu, tā vienā pašā Rīgas pilsētā 1929. gadā izdoti 329.000 ls; 1930. g. — 539.000 ls; 1931. g. — 1.128.000 ls, bet 1932. gada pirmos 3 mēnešos izdots 1.212.171 lati un pēdējā laikā šīs summas vēl stipri palielinātas. Tā tad kolosālas summas šim nolūkam ir izlietas, bet rezultātā strādnieku stāvoklis jo dienas paliek ļaunāks.

Bezdarbā nonākušo strādnieku stāvoklis jānodrošina ņemot par paraugu ārzemes. Mums jāpūlās izveidot tirdzniecību, rūpniecību, amatniecību. Jābūvē savas dabīgās spēkstacijas. Jāizmanto zemes bagātības. Ārzemēs tik daudz neiziet uz pabalstu dalīšanu, bet gan nauda tiek ieguldīta produktīvā darbā, kas nāk par svētību valstij un pašiem strādniekiem. Gandrīz visur ap ārzemju lielpilsētām mēs varam redzēt neskaitāmā daudzumā glītas ģimenes mājiņas — strādnieku dzīvokļus. Katrai šai mazmājiņai apkārt ir savs zemes gabaliņš, kuŗu viņa īpašnieks, vai viņa ģimenes locekļi apstrādā no darba brīvā laikā. Ar šo brīvlaikā veikto darbu, kas reizē

ir arī atpūta, viņi gūst sevīm nepieciešamos pārtikas līdzekļus. No rītiem var redzēt tūkstošiem velosipēdistu, kas dodas pilsētas virzienā — tie strādnieki, kas steigās uz savām darba vietām. Bet vakārā mājās atgriežoties tie maz pamazām apkopj savu saimniecību.

Arī mums visapkārt Rīgai ir liels vairums nekultivētas zemes, kas nes vienīgi ļaunumu, jo no mitrās zemes ceļas dažādi iztvaikojumi, kas stipri bojā apkārtnes gaisu. Ikviens arī būs novērojis, ka izbraucot tūlīņ ārpus pilsētas, mūsu skatam atklājas ārkārtīgi neglīts iespaids. Vai šos purvus nosusinot un zemi kultivējot mēs nedabūtu tūkstošiem hektāru auglīgas zemes, kas tagad stāv novārtā. Vai milzu naudas summas, kādas tiek izdotas pilnīgi nevajadzīgai smilšu vadāšanai no vienas vietas uz otru, nevarētu izlietot šim darbam. Te varētu nodarbināt desmit tūkstošiem bezdarbniekus un pilsētai rastos lielas platības auglīgas zemes, kuŗu sadalot par apmēram 3 pūrviētām varētu piešķirt strādnieku ģimenes mājiņu celšanai. Valdībai šī apbūvēšanās jāpabalsta, dodot kokus un citus nepieciešamos materiālus. Šādam nolūkam izlietotās naudas summas bez šaubām ar laiku rentēsies, bet galvenais būs nodrošināti strādnieki bezdarba gadījumos un valdībai vairs viņus jāuztur nebūs. Tiem tad pašiem būs savs dzīvoklis un kārtīgi savu zemīti apstrādājot arī nepieciešamie iztikas līdzekļi paaugš.

Strādnieki ar prieku cels paši savu mājokli, jo latviešu dabā ir tieksme pēc sava kaktiņa, sava stūrīša zemes. Un ja šī iespēja tiks dota, ja strādniekam būs garantija, ka viņa pūliņu augļus neviens neatjems, viņš labprāt dosies ārā no sasmakusām telpām un šaurām jumta istabiņām, lai nodibinātu pats savu saimniecību. Arī pilsētas apkārtnē reizē ar to izdaļosies, ne-

būs vairs purvju neveselīgā iztvaikojuma, nebūs vairs nekultivētas zemes, bet ap Rīgu pacelsies skaists un labi iekārtots mazmājiņu mežs, no kuŗienes tad, uzlabojot satiksmes līdzekļus, strādnieki rītos dosies gan velospēdos, gan citādi uz savām darba vietām. Un pirmā sūna, kas parādīsies uz šo ģimenes mājiņu jumtiem, būs drošākā ķīla, ka mums vairs posta nebūs, ka valstij nevajadzēs vairs miljoniem latu izdot kautcik mīkstinot grūto bezdarbnieku stāvokli.

Tad nebūs vairs neapmierināto, nebūs vairs tādu, kas tiešām tagad nonākdami izmisuma stāvoklī, ir gatavi darīt visu ko. Strādnieki būs padarīti par maziem privātīpašniekiem un šis nelielais īpašums būs tiem kā materiāls, tā arī morālisks nodrošinājums slimības, vecuma vai nespēka gadījumos. Nebūs vairs viņam pēc smagā un grūtā darba vecuma dienās jādomā par nabagmāju, kuŗas iemītņieks labprāt neviens negrib būt. Reizē ar to strādnieki maz pamazām tiks atrauti politiķu nodevīgai aģitācijai, kuŗi tagad nevien nedomā nopietni par bezdarba novēršanu, bet gan cenšās to vēl veicināt.

Šis bez šaubām nav vienas dienas darbs, bet tas prasa ilgāku laiku noteiktas un plānveidīgi izvestas darbības. Bet tas ir vienīgais līdzeklis, kā sagādāt visiem, kas grib strādāt, drošu un paliekošu eksistenci. Ar mežu izstrādāšanu saimnieciskā kārtā, kā to tagad dara tautas labklājības ministrija, mēs bezdarbu likvidēt nevarēsim. Tas ir tikai tāds pats plāksterītis, kā visa līdzšinējā pabalstu sistēma. Vienīgi nodrošinot strādnieku materiālo stāvokli, dodot tiem pienācīgu darbu un padarot viņus par nelieliem privātīpašniekiem, mēs izbēgsim no bezdarba un nodrošināsim savas valsts nākotni un tautas turību.

„CELTRANS“

VALSTS DZELZCEĻU CEĻOJUMU UN TRANSPORTA BIROJS

Tālrūņi: bilešu kase 22124, vispārējais 20339

RĪGĀ, Aspāzijas bulv. 4

LIEPĀJĀ, Lielā ielā 19, tālr. 1191

DAUGAVPILĪ, Rīgas ielā 61, tālr. 774

L. Neuburgs un E. Krišjansons

Būvuzņēmums

Rīgā

Brīvības ielā 4

Tekstiltirdzniecības un rūpniecības A./S.

„DELKA“

Rīgā, Ganību dambī Nr. 31

Tirdzniecības A./S. S. M. MUŠKATS, Rīgā

Andreja Pumpura ielā Nr. 5, dz. 2

Tālruni: 29152, 34847

Brāļi MIDEGI

Rīgā, Brīvības ielā Nr. 75 / Tālrunis 92068

DROGAS / KRĀSAS / ĶĪMIKĀLIJAS / PARFIMĒRIJAS
UN SAIMNIECĪBAS PIEDERUMI

Labākie līdzekļi sejas kopšanai: krēmi, ziepes, smaršas, smaršūdeņi u. t. t. Dažādi patentlīdzekļi matu kopšanai un blaugznu iznīcināšanai, kā arī reimatisma, nervu, pakrūtes, māgas kaitēm u. t. t. Visādi lopu pulveri un eļļas dažādām kaitēm. Lopbarības kaļķis. Vīna raugs un raudzēšanas piederumi līdz ar pamācību. Visādas krāsotāju krāsas: pulveri un eļļā berzētas, lakas, pernica un mašīnu eļļa; trāns, deguts u. t. t. Labākās drānu krāsas: Heitmaņa, Ozolzles un Stara. Elektrības spuldzes un kabatas baterijas. Viens no lielākiem latviešu uzņēmumiem šīnī nozarē

Priekš pasaules kara Vidzemes šosejā, Čiekurkalnā un Bišumuižā. Tagad tikai Brīvības ielā Nr. 75

Pētera Putniņa

Drogu-ķīmikāliju lieltirgotava

Rīgā, Kr. Barona ielā Nr. 63

*Mežu akciju
sabiedrība*

«Emolip» Rīgā

Logu stikla fabrika

Rīgā, Noliktavas ielā № 3

Tālruni: Direktijai 21851
Kantorim 22948 un 21122
Kasei 23531

Tabakas fabrikas

G. J. Šereševskij ^A/S.

Rīgā, Brīvības ielā 92

Tālruni: valdei 92879, kantorim 92346, fabrikai 91827

Rīgas zeķu un trikotāžu fabrika

A./S. «KOLIBRI»

Rīgā, Katoļu ielā Nr. 2-a Tālrunis 30081

RĪGAS VILNAS VĒRPTUVE

„MERINO“

Rīgā, Artilērijas ielā Nr. 47 Tālruni: 92132, 91209

Vērptuve, austuve, apretūra, krāsotava un mēchaniska adītava

Koku tirdzniecības un rūpniecības A./S.

Boris Šmuljans

KOKU TIRDZNIECĪBA un EKSPORTS
KOKU APSTRĀDĀŠANAS FABRIKA

Rīgā, Doma laukumā № 11/13

Inž. A. RAZUMS BŪVFIRMA

Rīgā, Vaļņu ielā 3/5, dz. 14

Tālruni: 29055, 33013

A./S.

„Latvijas Raugs“

Rīgā, Kungu ielā 19 Tālr. 20360

RAUGS / IEVĀRIJUMI
IESALA EKSTRAKTS

SPEDICIJAS UN NOLIKTAVAS Akc. Sab.

„TRANSTRED“

Rīgā, Tirgoņu ielā 1

Tālruni:

20946, 20944, 22625, 23385, 34653, 26659

NOLIKTAVAS UN TRANSPORTA

A./S. „MERKUR“

Rīgā, Kaļķu ielā 3/5
Tālruni: 22018, 26546

A./S. FOTO-RADIO CENTRĀLE

A. Leibovic

FOTO-KINO-RADIO APARĀTI
un piederumi

Rīgā, Kr. Barona ielā 2
Tālruni: 20661 un 26464

VEĻAS FABRIKA

L. Goerber, Rīgā

Audēju ielā 1 Tālr. 84802
Kaļķu ielā 6 Tālr. 23416

Erich Germann

Privāta vācu zēnu ģimnāzija

Rīgā, Blaumaņa ielā 9
Tālrunis 27846

RĪGAS KUVERU FABRIKA

J. VEISS, Rīgā

L. Grēcinieku ielā Nr. 30
Tālr.: 21233, direkc. 26951

ZVĒRĀDU APSTRĀDĀŠANAS
UN KRĀSOŠANAS FABRIKA

J. A. Vestermans

Rīgā, Apšu ielā 4
Tālrunis 33816

FR. GRAUDS RĒDEREJA

Rīgā, Merķeļa ielā 21

Tālrunis 23792

F. M. Jelgavas un Krustpils cukura fabrikas

pārdod sekošus ražojumus: 1) cukurbiešu grauzījumu — lētākā un izdevīgākā lopbarība, 2) filtrpreskaļķi — zemes mēslošanai, 3) melasi.

Cukurbiešu grauzījumus un filtrpreskaļķus izsūta vagonos sabērtā veidā ne mazāk par vagona krāvu. Cukurbiešu grauzījumu dzelzceļa veduma maksa stipri pazemināta.

Tuvākas ziņas sniedz: 1) Valsts cukurrūpniecības pārvaldē, Rīgā, Lielā Smilšu ielā Nr. 1/3, dz. 7, tālr. 20739. 2) Jelgavas cukurfabrikā, tālr. Jelgava 393 un 3) Krustpils cukurfabrikā, tālr. Krustpilī Nr. 91.

Kalkau & Busch

Rīgā

Kantoris: Šķūņu ielā 19 / Tālr. 21170

Noliktava un ķīmiska fabrika:

Valmieras ielā 10/14 / Tālr. 94753

Piedāvā no noliktavas: izturīgu un neplaisājošu pasaules pazīstamu asfalta marku: Ebano-asfalts-bitumens, Trinidades - asfalts - epusé, emulsija „Euphalt“, labuma ziņā ne no vienas citas markas nepārspētu pašražoto vara chlorēto isto patentkarbolineumu „Burol“

Citas speciālitātes, modernas ceļu būves mašīnas, tehniski un fabriku piederumi

«ETRAK»

Rīgā, Pēterbaznīcas laukumā Nr. 37

Tālr. 21878, 23312

Pasta tek. rēķ. Nr. 1058

A./S. A. Oehlich un Co

Minerāleļļas ražojumi:

Mašīnu eļļa / Cilindru eļļa / Motoru eļļa / Auto eļļa / Vazelin-eļļa / Separātoru eļļa / Grīdu eļļa / Dedzināmā eļļa / Ģēr-eļļa / Vārpstu eļļa / Vilnas eļļa / Mašīnu tauki / Vagonu eļļa

Motoru nafta tumšā / Motoru nafta gaišā / Latols / Petroleja

Rīgas Papirfabriku Akc. Sabiedrība

Valde: Rīgā, L. Aldaru ielā 12

Fabrika: Līgatnē

Speciālitāte: smalki un vismalkākie rakstāmie un iespiežamie papīri, zīmēšanas, banknošu un citi lupatu papīri, čauliņu, zīda, kondenser- un karbonpapīri, luksus papīri ar spiedumiem un kartoni, ūdensdrošais papīrs cementa maisiem, kā arī pergamiņš, sūcpapīri, krepa un krāsaini zīdpapīri

Rīgas Tekstilfabrikas

Akc. Sab.

Kantoris:

Šķūņu ielā 9 / Tālr. 23543, 23545

Fabr.-kantoris: Baltāsmuižas ielā 3/9

Tālr. 33453, 32772

Auzāmie un adāmie diegi / Kungu un dāmu uzvalku un mēteļu drēbe / Dabūjami visos labākos veikalos

Herdera institūts Rīgā

Privāta vācu augstskola

Elizabetes ielā Nr. 29

Teoloģijas, tieslietu, tautsaimniecības un filozofijas nodaļa

Rudens semestris:

no 15. sept. līdz 20. dec.

Pavasara semestris:

no 15. janv. līdz 15. maijam

Kanceleja atvērta no plkst. 10—1 un

no 5—7 vak.

ELEKTRISKAS APGAISMOŠANAS
ĶERMEŅI

I. Perls un F. Marienfelds

M. Ķēniņu ielā 17 Marijas ielā 28

A./S. J. Taube

Rīgā, L. Smilšu ielā 34 / Tālrunis 22944

Augstākā labuma dzensiksnas
Gatera un riņķa zāģi

ĶĪMIKĀLIJU TIRDZNIECĪBAS A./S.

„CHEVAG“

Rīgā, Brēmiešu ielā 5
Tālrunis 22033

MINERĀLEĻĻU FABRIKAS A./S.

A. Oehrich un Co

Administrācijā

Kantoris: Kungu ielā Nr. 2
Tālruni: 21735, 31440

ĀDU PREČU NOLIKTAVA

P. Natarevičs un F. Kortin

Rīgā, L. Peldu ielā 15 / Tālrunis 22666
Lielā izvēlē no ādas precēm, ārzemju un
vietējām fabrikām

KOKU TIRGOTAVA

E. Gurvičs un A. Kacs

Pirts ielā Nr. 8 / Tālrunis 30697

Kantoris (Doma laukumā) Tālrunis 31255

Finieru noliktava:
Lielā Jaunā ielā Nr. 2 / Tālrunis 26597

Rīgas Tekstila Tirdzniecības un Rūpniecības
Akciju Sabiedrība

„TEXTILAG“

Lāčplēša ielā 87 Tālrunis 20984

AUSTUVE - VĒRPTUVE

Vates, vatelina un
vatētu segu fabrika

Ādas somiņas, pašu un ārzemju ražojumi
Ādas portfeli, naudas maki, veļa, cimdi,
zeķes, lietussargi un t. t.

B. Fogelmans,

Rīgā, Aspāzijas bulv. Nr. 2
Tālrunis 20248

Raugā fabrikas, degvīna dedzinātavas, spirta
rektifikācijas, likjeru fabrikas un valču
dzirnavu

akciju sabiedrība

„A. Volfšmidt“,

Rīgā,
Pulkv. Brieža ielā Nr. 25/27

O. Vidzers

Kaļķu ielā 9 Tālrunis 28708

BRILJANTI / ZELTS / SUDRABS
PULKSTENĪ / KRISTALS

Vairumā

Mazumā

Akc. Sab. „A. Lippert“

Velosipēdu un bērnu ratiņu fabrika

Rīgā, Bruninieku ielā Nr. 139

Veikals: L. Smilšu ielā Nr. 23/25

Nodaļas visās lielākās pilsētās

H. M. Friedlender

Rīgā, L. Aldaru ielā 11

Tālruni: 22927, 27913

Ed. Rozīts

BALTIJAS KRĀSU FABRIKA

Rīgā, Lāčplēša ielā 52/54
Tālrunis 28674

KLUGA & ERVALDS

Īpašnieks K. Kluga

TRAUKU UN LAMPU TIRGOTAVA

Rīgā, Tērbatas ielā 14
Tālrunis 26257

ĶĪM.-TECHN. UN ZIEPJU RŪPNIECĪBA

„Nākotne“

Rīgā, Matīsa ielā 32 Tālrunis 93705

A. JAUNZEMS

Čaulišu fabrika un tabakas lieltirgotava

Rīgā, Kr. Barona ielā 21
Tālrunis 29795

R. HIRŠHORN

MANUFAKTŪRAS UN KONFEKCIJAS
VEIKALS

Rīgā, Marijas ielā 11, Elizabetes ielas stūrī

B. Frīdmans, Rīgā

DĀMU APĢĒRBU VEIKALS

Kr. Barona ielā 14

ZEĶU FABRIKA

„STAR“

Noliktava: Rīgā, Mārstaļu ielā 16

Papīru un rakstāmlietu lieltirgotava
Aplokšņu fabrika

V. PITEL

Rīgā, L. Grēcinieku ielā 26
Tālrunis 29689

Brāļi Bērziņi

koloniālpreču lieltirgotava

Rīgā, Kr. Barona ielā 28
Tālrunis 29502

„Latvello“

VELOSIPĒDU FABRIKA

Rīgā, Elizabetes ielā 16
Tālrunis 26613

CIMDU FABRIKA

V. GENSS

Dib. 1902. g.

Rīgā, Kaļķu ielā 13 Tālrunis 22491
Pastk. 675

Vairumā un mazumā par vislētākām cenām

Modes un siku preču lieltirgotava

Linde & Šolomovičs

Rīgā, Mārstaļu ielā 16
Tālrunis 20862

ADITAVA, TRIKOTAŽU UN ZEĶU NAMS

R. VESTERMANS

Rīgā, Tirgoņu ielā 16
Tālrunis 23106

KARTONAŽU UN MUŠU KĒRĒJU
FABRIKA

«KARTOPRESS»

Rīgā, L. Grēcinieku ielā 24
Tālrunis 20792

Lauvas aptieka

H. Raeder, dib. 1691. g.

Rīgā, Kaļķu ielā 14
Tālrunis 21656

COMPTOIR BELGE

HAUSMAN & Co

Rīgā, Brēmiešu ielā 5
Tālrunis 22562

2-150

„ELASTIK“

Izstādē piespriests zelta medālis
I. LATVIJAS MĒCHANISKĀ CEĻŠANAS PIEDERUMU FABRIKA
Rīgā, Mārstaļu ielā Nr. 21 Tālrunis 20867
Tikai vairumā ražo un piedāvā dažādus ceļojumu piederumus, kā čemo-
dānus, ādu, vulkān- un īstu vulkānfibru. Lūdzam ievērot mūsu pat.
marku „Globe-Trotter“ (sk. Pat. vald. Nr. 6060). Portfeļi, skolnieku
somas, dāmu rokas somiņas visādos izvedumos.

KRIEVU-BALTIJAS ĶĪMISKA UN LAKU FABRIKA

Wilhelm Hjordt

Rīgā, V. Jelgavas ielā Nr. 27
Tālruni: 32556, 31337

Baltijas papīra un papes fabr. A./S.

Pārvalde: Rīgā, Vaļņu ielā Nr. 1
Fabrika: Staicelē, Valmieras apr.

IZSTRĀDĀ VISĀDAS ŠKIRNES IETINAMOS
UN DRUKAS PĀPIRUS

Tabakas fabrika

„TRUD“

Rīgā,
Gertrūdes ielā Nr. 103
Tālrunis 32288

Baltic Wood Co, Ltd.

KOKU EKSPORTS

Rīgā, Lielā Zirgu ielā Nr. 25
Tālruni: 22577, 22052

Krievu Baltijas Kuģniecības A./S.

Rīgā, Brēmiešu ielā Nr. 5
Tālrunis 23497

Tēlegrammu adrese: „Baltmor“

Latv.
VALSTS BIBLIOTĒKA

90-12.055

APD

Glītus un izturīgus portfeļus, kā arī modernas
dāmu rokas somiņas visiem gadījumiem
piedāvā

A. RATFELDERA A./S.

Rīgā, Kaļķu ielā № 11

Speciāla ceļošanas, sporta un formas piederumu
rūpniecība Izlabo glīti un noteiktā laikā

DZERIET KAFEJU — pilnvērtīgo Streiff'a kafeju

nepārspēta smaržas, garšas un labuma ziņā

BRALI STREIFF, RĪGĀ — KAFEJAS LIELGRAUZDETAVA

Galvenais veikals: Mārstaļu ielā 6 Tālrunis 22621

Nodaļas: Audēju ielā 3, Strēlnieku ielā 1-a,
Brīvības ielā 2/4, Karlīnes ielā 2

BRUNO FROBEEN

DROGU LIELTIRGOTAVA

Rīgā, Ģildes laukumā

Automātiskā tālruņa centrāle 3518

Piedāvā no krājuma: DROGAS KĪMIKĀLIJAS SPECIALITĀTES
PĀRSIENĀMŌS LĪDZEKĻUS

Sab. „RICHARD KABLITZ“

Dib. 1901. g.

Rīgā, Alberta ielā 12, paša namā

Tālrunis 23700

Tēlegrammu adrese: „Kablitz — Rīgā“

SPECIALISTS KATLU-MAJU REORGANIZĀCIJĀ DEGVIELU
IETAUPIŠANAI

PORCELĀNA, FAJANSA UN MĀLA TRAUKU IZSTRĀDĀJUMU

Sabiedr. M. S. KUZNECOVS

FABRIKA RĪGĀ

Veikals un noliktava: L. Grēcinieku ielā 17/19

Tālruni: veikalam 21188, kantorim 22122

Modes un velas veikals

D. Džengels

Rīgā, Kaļķu ielā 21
Tālrunis 34674

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

0307055576